

at blive. Men det forhindrer jo ikke, at skatten sættes ned. Det eneste, som forhindrer skattelettelser, er udgifterne. Så enkelt kan det faktisk siges. Så meget desto mere tankevækkende er det, at oppositionen nu pludselig kan noget, som den ikke kunne, mens den sad med magten i 9 år. Eller kan den?

Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre bedyrer igen og igen, at skatten faldt under den tidligere regering. Alligevel lancerer partierne deres skatteudspil med bemærkninger som: Det er grotesk, at skatten på arbejde i Danmark er så høj, og skattestoppet holder Danmark fast i et uheldsmæssigt skattesystem. Samtidig påstår partierne hårdnakket, at et stop for stigningen i skatter og afgifter udløser en massakre på vel-færden.

Alle stiller krav om, at der skal flere penge til ulandsbistand, flere penge til naturreform, flere penge til folkeoplysning, flere penge til kultur, til madpakker, økologi, boliger, til ikkekompetencegivende uddannelser osv., osv. Enhver omprioritering bliver kategorisk afvist, og hvad værre er: Stort set ingen bliver anvist. Men alligevel skal skatten ned. Det hænger jo ikke sammen, og det ved danskerne også godt.

Venstre vil fastholde, at den samlede beskatning af danskerne ikke må stige. Alternativet giver jo egentlig sig selv; det er skattehop frem for et skattestop.

Når man ser på, hvad skattestoppet får skyld for af ulykker, forekommer de mange krav til skattelettelser nu også en lille smule hule.

Se, nu sidder jeg jo selv i et byråd derude, hvor man siger, at virkeligheden er – og det er den skam også. Virkeligheden, der hvor jeg sidder, er, at det absolutte socialdemokratiske flertal giver skattestoppet skylden for de besparelser for børn og ældre, som kommunen gennemfører, og det, selv om man slet ikke overholder skattestoppet, men hæver skatten. Kassebeholdningen bliver fordoblet, der bygges scenetårn til store musikarrangementer, stadionhallen bliver udvidet, og vi har også svømmehal, musikskole, kæmpestadion ligesom mange andre kommuner. Det er godt, og det er fint. Viborgenserne er glade for det, vi er glade for alt, der bliver lavet i Viborg, og vi er stolte af det. Jeg kan også godt forstå, at der er mange kommuner, som nu har de samme planer med alle de her stadioner. Men man skal ikke komme og fortælle, at det er regeringens skattestop, der er skyld i besparelserne på kerneydelser.

Kommunerne har i forhold til år 2001 et merforbrug samlet på 4,8 mia. kr. i 2003. Det er sandheden. Nuvel, der er kommuner, som ikke har så stærk en økonomi, men her har regeringen jo givet netop disse en kraftig saltvandsindsprøjtning, som jeg ved har vakt stor begejstring i de fattigste kommuner.

Endelig kan man jo også tage ved lære af de kommuner, som på glimrende vis har anvist veje til at få udgifterne på kontanthjælp, sygedagpenge og anbringelser af børn ned.

Se, skattestoppet får også skylden for de omlægninger, som man f.eks. laver på sygehusområdet i Århus Amt. Men det er jo en stor misforståelse. Ingen skattestigning vil kunne afhjælpe, at man i Århus Amt står og mangler f.eks. 100 specialister. Sundhedsområdet er desuden blevet tilført 3,7 mia. kr. i år 2002 i forhold til år 2001.

De sygehusomlægninger, som finder sted ude i amterne, handler om noget helt andet, nemlig at sikre optimal kvalitet og international høj standard i vores behandlinger. Vi må som danskere gøre op med os selv, om vi vil have sygehuse med alle funktioner i alle nærområder, eller om vi ønsker en behandling af høj international standard, som kan gøre flere folk raske. Det koster menneskeliv i dag, at specialerne er spredt ud over alt for mange hospitaler. Vi har sygehuse med specialer, der kun benyttes to-tre gange om året. Det er ikke alene uholdbart, det er faktisk også farligt.

Der er sket sygehusomlægninger også i den tidligere regerings tid. Mere end 20 sygehuse lukkede under den tidligere regering, og det er fortsat nødvendigt at lave sygehusomlægninger for dem, som ikke har gjort det i tide. Men omlægninger er jo ikke nødvendigvis det samme som, at hospitaler behøver at lukke. Nogle kan specialiseres, og andre kan fungere f.eks. som nærhospital for ældre medicinske patienter, for hvem 40-50 km er en stor afstand.

Kl. 10.15

Vores sundhedsvæsen står over for enorme udfordringer i de kommende år. Vi skal opbygge en fornuftig, rationel struktur med færre, men til gengæld stærke faglige specialenheder med stor kapacitet. Alternativet er dårligere behandling, stigende ventelister, flere dødsfald og udhuling af tilliden til vores offentlige sundhedsvæsen.

Jeg ved godt, at det gør ondt at lave sådan nogle omlægninger. Og jeg skal heller ikke blande mig direkte i amternes prioritering, men det